

»περιορίζουνε λοιπόν την έπιρροή εκείνων που

»χαμώνονται πώς τιμούν, και την μικραίνουν
»τόσο, που μόλις φαίνεται. Για να είναι καθαυτό
»λογικοί, πρέπει τότες να μη μεταφράζεται και
»να μη βεβηλώνεται μήτε ο Σαιξπήρος, μήτε
»ο Ντάντες, μήτε οι μεγάλοι Λατίνοι, μήτε
»κανένας άλλος έξοχος ποιητής του κόσμου που
»δεν έτυχε να είναι πολίτης της νέας Αθή-
»νας. Είχαμε τέτοιες φιλονεικίες και στη δική
»μας χώρα τότες που πολλοί και σπουδαίοι
»καταδίκασαν τη μεταφραση της Αγ. Γραφής
»σε γλώσσα που μπορούσε να καταλάβει ο
»έχλος. Θά είταν ίσως πιο ευκολονόηστη ή
»κατακραυγή των Αθηναίων αν άξαφνα προ-
»τείνανε να ξαναπλαστού η εθνική τους γλώσσα
»και να ξαναρθή στην καθαυτό κλασσική. Δέ
»φαίνεται όμως να ζητούν τέτοιο πράμα. Μά
»κι αν το ζητούσανε, θα σήμαινε δίχως άλλο
»πώς πίσω πηγαίνουν, κι όχι μονάχα σε τούτο
»παρά σε όλα τους. Για να γίνει μεγάλο ένα
»Έθνος πρέπει να λογιόζη τα μελλούμενα κι
»όχι τα περασμένα. Ένα και μονάχο καλό
»έχουν αυτές οι προγονικές δοξες, που κεντούν
»κάπως τη φιλότιμία για καινούργιες μεγαλή-
»τερες δοξες. Ίσως το σοβαρότερο άμάρτημα
»της σημερινής Ελλάδας είναι που ζή ολότιλα
»με τα περασμένα της και πολιτικά και φιλο-
»λογικά».

Η ΠΑΛΗΑ ΚΡΗΝΗ

Κρήνη με τη σκαλισμένη σου μετώπη, την κι-
τονοπράσινη και πανάρχαια, κοιμήσου στη σιωπή
της ανάνευης πλάσης

Στην πέτρινη γούβα σου, τα ξερά φύλλα του
Πλατάνου, με μεγάλες νεκρές πεταλούδες, κοιμούν-
ται κι' αυτά σιωπηλά και άτάραχα, φανελά στο μεση-
μεριάντικο κάμμα.

Γίγαντας σκελεθρωμένος το ψηλό δέντρο παρα-
στέκει απάνωθ' σου με τα ξερά και γυμνά του κλω-
νάρια με τ' άρσ' του φύλλα, τα άπομεινάρια αυτά τα
θλιβερά, που ρέβουν έτσι, οή μαγαμένες καρδοϋλες.
Οι περιπλόκαμοί του δέ σε ήσυχάζουν, τώρα, άδύνα-
μοι και χαλαρωμένοι και το λιοπύρι ρουφά σιγά σιγά
το νεράκι το λιγοστό της παράπλευρης ρεματιάς, που
ακίνητο καθρεφτίζει τοδρανού την αϊθέρια γλαυκή
γαλήνη.

Το νεράκι αυτό ξεχειλίζει κάποτε παραστρατι-

μονάχα χωρίς και να το κατορθώνουν. Τ' γιατί θα μάς
το πει ή δικιά εξέταση του έργου εκείνων, που τ' ά-
τούνουν, και εκείνων, που τ' άγράφουν.

Όταν στη τελευταία χρόνια της ζωής της ή
«Έστία», το κλητέρο οίκογενειακό περιοδικό πούχε
βγει ως τότες, άλλες τη μορφή της και από άποψη και
κάθε λογής ώφέλιμης γνώσης και κάθε λογής πνευμα-
τικής τάχτες διδασκασίας, άρχισε να γίνεται κάτι
πιο ούσιαστικό, πιο γενναίο, πιο ζωοπύρο, άκούστη-
καν πολλές φωνές δυσχερείας και στενοχώριας, ότι χά-
λασαν, ότι πήρε τον κατήφορο στο έκκατονόητο και στο
παράξενο. Και βέβαια δέ μπορούσε να γίνει κι' άλλως.
Αν δεν άκούγονταν οι φωνές αυτές, δέ θα δείχνονταν
και πιο πραγματικά πια πνοή καινούργια ζωογονούσε
τά Έλληνικά γράμματα. Έχει ξεχωριστή θέση στην
ιστορία της Νεοελληνικής φιλολογίας ή «Έστία» και
ή ύπαρξή της θα μείνει συγκρατητή με κάποια άναγέν-
νηση, θα θυμίζει πάντα, πως ή άνάπλαση, που είχαν
άρχισι σιγά και δειλά από λίγα χρόνια, ένοιωσε την
ανάγκη, ότι πρέπει και να ξεφανερωθεί πιο τολμηρά
και πιο ούσιαστικά. Οι παλιοί συνεργάτες της «Έστίας»
ήθελαν δέν ήθελαν έπρεπε να κάνουν τύπο στους νέους
και να τους άφήσουν ελεύθερο το δρόμο για να μεγα-
λοφωνήσουν στους Νεοέλληνες, πως ή πνευματική τους
ζωή δέν οδηγείται από το φως της αλήθειας και του

σμέγο προς τη γουβίτσα σου και τα ξερά φύλλα έδρο-
οίζονταν.

Υπομονή.

Το χειρόπωρο πάλι θαρδής και το νεράκι πάλι
θα τρέξη κελαριοτό σιμά σου και οι περιπλόκαμοι
πάλι θα ήσυχάζουν θολόπλεχτοι τη θλιβερή σου γύ-
μνια. Σου φτάνει αυτό.

Την παλιά δόξα μη ζητάς μονάχα.

Αυτή δέ γυρίζει ποτέ.

Κανένα σύγγραφο δέν την έπηρε να σου τη φέρη
πίσω.

Κοιμάται στους τάφους με τους νεκρούς...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

— Κ. ΠΑΛΑΜΑ: Μεταφράζετε τους Αρχαίους. Β'.

— » » » Ο Φήμιος. Ποίημα.

— Ν. ΚΟΝΕΜΕΝΟΥ: Το κ' Μιστριώτη έπιστολή.

— ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ: Η Στατιστική της Παιδείας

— ΠΑΝΟΥ ΚΑΛΟΘΕΟΥ: Αρχή του Παραμυθού.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Ο ΝΟΥΜΑΣ» παραχωρεί στους συνδρο-
μητές και τακτικούς άναγνώστες του τ' ά-
κόλουθα βιβλία, σχεδόν χάρισμα :

Του ΠΑΛΛΗ την «Ίλιάδα» (δύο τόμοι
Α—Μ). Δο. 1.—

Του ΚΑΜΗΥΣΗ: όλα τα έργα (τόμοι
έξτά: Φάρος της Ζωής, μυστικό
του γάμου.—Με Άννα Κούζλεϋ.—
Κοῦρδοι.—Δαχτυλίδι της Μάννας.—
Ανατολή.—Βιβλίο των Συντρι-
μιών.—Στά Σύγνεφα.—Διονύσου διθύ-
ραμβοι). Δο. 3.—

Του ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ: τόν «Τίμωνα τόν Μι-
σάνθρωπο» μεταφρασμένο από τόν
Ηλία Βουτιερήδη. Δο. 30

Του ΗΛ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ: τα «Σύννεφα»
τραγούδια. Δο. 50

Του Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ: Το Νουμά
«Φαινόμενα και Πράγματα». (1900).
Δο. 30

Τα ταχυδρομικά τα πληρώνουν οι
άγοραστές.

Μά ή αντίδραση βρέθηκε νάναι μεγάλη. Οι
συνειδημένοι να βρίσκουν μες στις σελίδες του άγαπη-
μένου τους περιοδικού μελοδραματικές αίσθηματολογίες
πέζες και έμμετρες άνακατωμένες με άρθρα λαϊκής έπι-
στήμης και με περίεργα παρμένα όπως—όπως από δω
κι' από κει, ξαφνίστηκαν, όταν είδαν κάποια εργασία
με μέθοδο.

Οι συνειδημένοι να διαβάσουν την εύκολη κριτική
για κάθε ζήτημα, γραμμένη με άσυνείδητη άφροντισία
άπό κάθε σοφό της εποχής — κι' ήταν πολλοί οι
τέτοιοι — άναδραστήθηκαν δυνατά, όταν για πρώτη
φοράν άντίκρισαν κάτι πολύ πιο μεστό και πολύ πιο
σοβαρό. Άντις για την κριτική πολυλογία του κ. Βλά-
χου, του κ. Βικέλα ή του πρώτου έφημεριδογράφου
έθρισαν έμπρός τους μια κριτική του Καλοσγούρου,
του Παλαμά, του Πολυλά, κι' άντις για τις ποιητικές
αίσθηματολογίες του Παράσχου ή κάθε άδεξιου μιμητή
του τ' άραγούδια του Μαρκωρ, του Παλαμά, του
Έφταλιώτη ή όποιου άλλου άληθινού ποιητή. Το
πράμα δέν ήταν μικρό. Οι διαγωμένοι έπρεπε να φω-
νάσουν και τις φωνές τους να τις άκούσουν οι παλιοί
τους θαυμαστές και να συμφωνήσουν. Κ' έτσι έγινε.
Μά άρχισε κι' ο άγώνας, δύσκολος κι' άδικόποπος.

Ένα κοινό, που ήταν συνειδημένο να δέχεται
άνεξέταστα ό,τι του έδιναν, γιατί αυτό συμφωνούσε με

Ο „ΝΟΥΜΑΣ”, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στά κιόσκια της πλα-
τείας Συντάγματος, Όμοιοίς, Ό-
πουργείου Οίκονομικών, Σταθιού Τρο-
χιοδρόμιου (Όφθαλμιατρειών), Σταθ-
μιού Όπορείου σιδηροδρόμιου (Όυό-
νοια).

Ό „ΝΟΥΜΑΣ” δέχεται από τις έπορ-
χίες και τρίμηνους συνδρομητές, με δυό
δραχμές προπληρωτές την τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ταξειδεύει στην Εύρώπη δυο τρεις μήνες
τώρα, βγάζει λόγους, κήνει συλλαλητήρια,
δέχεται συγχαρητήρια, ένθουσιάζει, λένε,
τους Εύρωπαίους και τους άναγκάζει, με τα
λόγια του πάντοτε, να πιστέψουν πως το Ρω-
μέικο κατοικείται άκόμα από άνθρώπους ζων-
τανούς και πως έχει άπαράγραπτα δικαιώ-
ματα κ' έπί της Μακεδονίας κ' έπί κάθε άλ-
λης χώρας τέως Έλληνικής».

Ό άνθρωπος αυτός κάτι κάμνει—δέν το
άρνούμεθα. Άλλά το κάτι που κάμνει αυτός
έξω είναι τόσο μικρό, τόσο άδύνατο, ώστε το
πνίγουμε μες δώ μέσα με τις πράξεις
μας τις άντιπατριωτικές. Διαβάστε και το
τσουχτερό άρθρο του «Φύλακα της Manche-
ster» που δημοσιεύουμε σ' άλλη σελίδα για
να πεισθώτε.

Βλέπετε, οι κουτόφραγγοι έπαψαν πια να

την πνευματική του άνακτορή και του κολάκευ τη
πρόστυχη ψυχική του όρεξη, δέ μπορούσε πια να δια-
μαρτυρηθεί μαζί με τους έως τότε δασκαλους του για
το άπάντεχο άναποδογύρισμα της σκέψης του και της
αίσθητικής του. Ήταν δύσκολο πολύ να παραδεχτεί
τη καινούργια πνοή, που ήθελαν να μπάσουν μέσα
στην ψυχή του. Χρόνια και χρόνια δούλευαν όλοι άπά-
νου — κάτου οι πνευματικοί του έδωχοι να του στερέ-
ψουν κάθε πηγή ζωής, να του μαράνουν τη δύναμη
της θέλησής του, φέρνοντάς το σε βέβαιο κι' άνίκητο
πνεματικό θάνατο, και χρειαζόνταν κάτι υπέρνθρωπο
για να το ξεσύρουν από την κατάνσταση αυτή. Τόν
άγώνα τούτο τόν είχε πάρει άπάνου της ή «Έστία»,
γιατί ήταν και το μοναδικό περιοδικό, που μπορούσε
να ειπεί, πως ήταν παραδομένο όλάνερο στη φιλολογία
την άληθινή, όσο δυνατόν, ύστερ' από τόσο άπότομο
κ' έπικίνδυνο άλλαγμα. Και δέν άρχισε να δειχτεί
πώς επικίνδυνο για την ύπαρξή της ήταν το άλλαγμα
αυτό, αφού ύστερα από τρία—τέσσαρα χρόνια έπαψε να
βγαίνει. Οι περισσότεροι από τους συνδρομητές της ήταν
άπό το καρφωμένο στα παλιά και συνειδημένο στην ψευ-
τιά κοινό: οι καινούργιες ιδέες και το φως της αλήθειας
τους φόβισε, δέν είχαν τη δύναμη ν' άνοιξουν τα μάτια
τους και να ιδούν κι' έτσι, για να γλυτώσουν από το
βασανιστήριο αυτό, έπαψαν να την παίρνουν και να
τη διαβάζουν. (Άκολουθεί)

Ξιπάζονται με τις παπαροδέλες μας. Θέλουν να ιδούν φώς—θέλουν να ιδούν έργα. Κ' έργα μεις δεν τους δείχνουμε, αψού με τὰ κωμικώτατα κι' αντιπατριωτικώτατα καμώματά μας τους φωνάζουμε κάθε στιγμή πως ή Ελλάδα πάει, έσδυσε πιά από τον κόσμο.

Μιλάει ο Καζάζης στην Εύρώπη. Μά μιλάει και στην Ελλάδα ο Μιστριώτης κι' ο Χατζιδάκης και τόσοι άλλοι ακόμα, σάν κι αυτούς, Φαμφαρόνοι και Έθνοκάπηλοι. Και μιά κουδέντα των τελευταίων—αλλοίμονο!—είναι ικανή να σδύση την φωνή εκατομμυρίων Καζάζηδων. Γιατί οι Καζάζηδες αντιπροσωπεύουν, στα μάτια των Ευρωπαίων, τὰ λόγια—ένω οι Μιστριώτηδες κι' οι Χατζιδάκηδες τους δείχνουν τὰ έργα ολόφανερα.

Τί φωνάζουμε κάθε ώρα και στιγμή για τους Βουλγάρους, δ Πανέλληνες; Είναι πάντοτε καλύτεροι από μας αψού δεν έχουν ένα Μιστριώτη να παρουσιάση κάθε ώρα και στιγμή στα μάτια του κόσμου την πατρίδα τους για καινούργια Άδδρα!

ΟΡΙΣΤΕ

και μιά τρανή απόδειξι σ' εκείνα που λέγαμε όταν παραστάθηκε ή «Αντιγόνη» κι' ή «Ορέστεια», πως δεν έφταιγε δηλ. ή γλώσσα ή δημοτική για τὸ κακὸ που έγινε, αλλά ή κακή κι' άσυνείδητη μετάφρασι.

Σε μιά έφημερίδα από κείνες που έδημοσίεψαν τις μεγαλύτερες άνοησίες για τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, έτυπώθηκαν με μεγάλα γράμματα τὰ λόγια αὐτὰ για τὴν μετάφρασι τοῦ «Χειμωνιάτικου παραμυθιοῦ» τοῦ Σαίπηρ:

«... Η γλώσσα τῆς μεταφράσεως τοῦ «Χειμωνιάτικου παραμυθιοῦ» μάλλον εἰς τὴν δημοτικὴν ἀποκλίνοῦσα εἶναι ἀρκετὰ καλὴ καὶ σύμφωνη πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου».

Εἴπατε τίποτα;

ΠΕΘΑΝΕ

στα Παρίσια τώρα τελευταία ο Αιμίλιος Λεγκράν. Για τὸν Έλληνισμό, μεγάλο κακὸ ο θάνατός του. Γιατί ο Λεγκράν ήταν από τους λίγους εκείνους κι' εκλεχτοὺς ξένους που ἀφιέρωσαν ολόκληρη τὴ ζωή τους διδάσκοντας και συγράφοντας, για νὰ ποδείξουν στὸν κόσμο πως ή Ελλάδα δεν είναι μονάχα ένα πλούσιο ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο κι' ένα ἀπέραντο νεκροταφεῖο «ἀρχαίας δόξης και προγονικῆς εὐκλείας» ἀλλὰ τόπος ζωντανὸς ποῦχει παρὸν και θάχρη και μέλλον—άν τὸ θελήση κι' ἂν κατορθώση

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΔΟΙ

JUDAS ERRANT

ΜΠΕΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ...

— «Αμ που θυμάσαι του λόου σου τῆς καλοσύνης π' κάνεις! Μήνα ξέρ' τὸ ζερβὶ σ' τί κάν' τὸ δεξί; Δεν ήσουν σ' τὸν Ὀροπό, ένα Μάη, με τὸν Παπαρηγόπουλο, και σούθη μὴ νυχτὴ μσάφρης ἄρρωστος; ήμουν ξενάκι, διαβάτης, κι' εἶχα θέρμ' που πήαινε γόνια, ντελίριου σωστό. Ποιὸς νὰ με πάρ' σπῖτ'; ποιὸς νὰ μ' δώσ' γιατρικὸ; ποιὸς μὴ ψίχα ζμάκι; που παρὰδες; τίπτα, τίπτα! Βρέθηκες του λόου σου, χριστιανὸς σουστός, και σώθηκα. Τ' ἀκούτ' ὅρ; ένα μ'ήνα μ' εἶχε φόρτωμα και δεν βαρυγκόμει, και δεν ἄδσε ἄλλοι να βάλ' ἀπάνω μου τὸ χέρ'!...

νέκρηθη για λίγο τους ἔθνοπνήχτες δασκάλους και νὰ πᾶση νὰ θρέφεται ροκανίζοντας τὰ ὅσα των προγόνων του.

Για τὸν Λεγκράν θὰ γράψουμε σ' ἄλλο φύλλο περισσότερα.

ΤΑ ΣΥΧΑΡΗΚΙΑ ΜΑΣ

στὸν «Πύρρο». Στὸ φύλλο τῆς περασμένης Κυριακῆς ἀναδημοσίεψε ἀπὸ τὸν «Νουμά» τὸ ἀρθρο τοῦ Ἑφταλιώτη «Φανερῶτες κι' Ἀρβανίτες» και δὲν φοβήθηκε νὰποκαλέση τὸν ἀκριβὸ μας συνεργάτη «**Έθνικὸν συγγραφέα**».

Κι' ο «Πύρρος» παρακαλοῦμε, δεν εἶναι κανένα ἀργυρόνητο ὄργανο τοῦ Πανσλαβισμού, ἀλλ' ἀγωνίζεται για μὴ πατριωτικώτατη ἰδέα και μπορεί νὰ καυχιέται γι' αὐτὸ μπροστὰ στις περισσότερες Ἀθηναικῆς ἔφημερίδες που κάθε ὥρα και στιγμή γκαρίζουν για πατριωτισμὸ και για τὴν τύφλα στα μάτια τους.

Ο ΚΤΗΝΩΔΗΣ

ἐγωϊσμὸς ἐφάνηκε μ' ὅλη τὴν ζετσιπωσιά του στὸ τρομερὸ ναυάγιο τῆς Ἰθάκης. Ὅλοι τῇ δουλειά τους νὰ κάνουν ἐκοίταξαν. Τὰ δυὸ βαπόρια, πὼς νὰ φανῇ γρηγορότερο τὸ ένα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ ἰδιοκτητῆς τους, πὼς νὰ σώσουν τὴ περιουσία τους και τὸ ἠθικὸ τους. Ἡ Πολιτεία, πὼς νὰ βρῇ τὸν ὑπεύνο τῆς καταστροφῆς και νὰ βγάλῃ τὴν εὐθύνη ἀπὸ πάνου τῆς. Και τὰ θύματα—ὦ, τᾶμοιρα αὐτὰ θύματα πληρώνουν ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ ἐγωϊσμοῦ και τοῦ κᾶκου ζητοῦν ἐκδίκησι τῇ στιγμή που τὰ ξεβράζ' ή θάλασσα στὸ ἀκρογιάλι!

Ποιὸς τάκούει και ποιὸς θὰ τοὺς τῇ δώσῃ!

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

σαλάτα ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ παρασκευάζεται χωρίς νὰ ὑπάρχη καμμιά ἐλπίδα πὼς θὰ τελειώσῃ γρήγορα και θὰ σερβιρισθῇ στὸ Πανελλήνιο πρὸς καταβρόχθισι.

Τὸ μόνο που μπορεί κανένας νὰ προμαντέψῃ ἀπὸ τώρα, χωρίς νάχη καμμιά ἀξίωσι προφητικῆ, εἶναι πὼς ο σοφὸς κ. Φαρμακόπουλος, ἀργὰ ή γρήγορα θὰ μᾶς ἀδειάσῃ τῇ γωνιά και πὼς οἱ σάνιδες τῶν γιαιπιῶν δεν διατρέχουν για τὴν ὥρα κανένα κίνδυνο.

Ὅποιος σὰς λέει τίποτ' ἄλλο, μὴ τὸ πιστέψετε. Καὶ τὸ μεγαλύτερο πολιτικὸ κεφάλι τοῦ κόσμου

δεν θὰ μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ μὴ ἀχτίδα φωτεινὴ μέσα στὸ πολιτικὸ μας αὐτὸ χάος.

ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ο ΜΑΣΤΟΡΕΜΜΕΝΟΣ ΦΟΝΟΣ

Ἀπὸ τὸ μαστορὸς ἔγινε τὸ μαστορεύω, μαστορεύει= ο μαστορὸς με σκέψι και φροντίδα, ὅπως τὸν βλέπομε στὴ δουλιὰ του ἀπάνω, σχεδιάζει: κάτι τι' ἀπὸ ἐδῶ πέρνομε τῇ λέξι: και ρωτοῦμεν κανέναν που βλέπομε πὼς κάτι ἀνακατώνεται. για νὰ φέρωμε στὴ μέση μαζί και τὴν σκέψι και τὴ φροντίδα ὥστε ἐκεῖνος που ρωτάει: τὸν κύρ Γιάννη τί μαστορεύει, αὐτὸ θέλει νὰ εἰπῇ: τί σχεδιάζει σάν τὸν μαστορὸ ἀπάνω στὴ δουλιὰ του, τί κάμνει με σκέψι και φροντίδα.

Στὴν καιναιούργια αὐτῇ σημασία ο λαὸς ἔδωκε μᾶκρος περισσότερο και ἔτσι βγήκανε καινούργιες κουδέντες: Τί μαστερεύεις πάλι αὐτοῦ, δεν μᾶς λές;—αὐτὸς που δεν φαίνεται πουθενὰ κάτι θὰ μαστορεύῃ πάλι ε.—τὸν βλέπεις ἐκεῖ που κάθεται και δεν μιλάει; κάτι θὰ μαστορεύῃ.—Με τῆς καινούργιες αὐτῆς κουδέντες, ἐκεῖνος που τῆς λές, θέλει νὰ δείξῃ ὅτι ἐκεῖνος που μαστορεύει ἔχει μεγάλη ἐξυπνάδα, πρᾶμμα που πιστεύει ὅτι τὸ νοιῶθουν ὅσοι ἀκούνε «μαστορεύει» ή ἐξυπνάδα αὐτῇ εἶναι τέτοια, που δεν καταλαβαίνεται εὐκολα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, και μονάχα ἂμα θγαίνει στὸ μείντανι τὸ ἔργον, τότες ξαφνίζονται οἱλοι για τὴν ἐξυπνάδα του και ἐπειδὴ ὅσες δουλιές ἔχουνε κίνδυνο, αὐτῆς περισσότερο ἔχουνε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια ἐξυπνάδα, ο λαὸς δεν ἄργησε νὰ τὸ μυρισθῇ αὐτό, και με τὸ μαστορεύω τῆς ξεβράζει' σου λέςι λοιπόν: αὐτὸν καλὰ τὸν ἐμαστόρεψα ἐγὼ, κανέναν ἄλλο τί με κάνεις,—αὐτὸν τὸν μαστορέψανε (=τὸν φονέψανε) οἱ δικοί μας, για κανέναν ἄλλον ἔχεις νὰ μᾶς εἰπῇς; Ἐδῶ πηγαίνει και ο μαστορεμμένος φόνος, και εἶναι νὰ μείνῃ με τὸ στόμα ἀνοιχτὸ κανένας με τὴν ἀντιλήψι τοῦ λαοῦ, και νὰ ἀγαπήσῃ πολὺ και τὸν κ. Σωτηριάδη, που ἡμπόρεσε και ξεχώρισε καλὰ τῇ λέξι.

Και ὁμως ρωτάει ο σοφὸς τοῦ «Ἑμπρός»: Λέγομε ποτὲ ο μαστορεμμένος φόνος; Βέβαια, ὅταν δεν ξέρωμε, δεν λέμε.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟ ΛΕΥΚΟΜΑ ΚΑΠΘΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ι.

Κι' ἂν θάλασσα παράσετε,
και ποταμὸν διοβήτε,
προσέξατε, κυρία μου,
νὰ μὴ βραχῆτε.

χομε νόμο!

— Καπετάνιε μου, εἶπε τότε' ἐκείνη, πέρνοντας λίγο κουράγιο, τοὺς ἀρραβωνέες μας σὲ παρακαλῶ, νὰ μᾶς δώσετε και τ' ἄλλα χαλάλι σας.

— Ἐπειτα—ξανάρχισε ο κύρ Νικολάκης εὐθυμα—βρήκα 'δῶ πέρα περίστασι νὰ μάθω ἀπ' τὸ δάσκαλο τί λογιῆς κλέβονται τ' αὐγά... Τὸ ξέρεις ή ἀφεντιά σου, ποῦσαι και καπετάνιος;

— Δεν καταλαβαίνω—εἶπ' ἐκεῖνος χαμογελώντας—τ' λόου σου δεν ἀφίνε ποτὲ σ' τῆς χωρατάδες.

— Δεν τὸν εἶδες ἀκόμα τὸ δάσκαλο; διές τονα δὰ κεῖ πέρα... κατ' ἀπ' τὸ πουρνάρι...

— Τ' εἶν' αὐτοῦνο τὸ ξωτικὸ!—εἶπ' ο καπετάνιος μ' ἀπορία, σκύβοντας νὰ κυτᾶξῃ καλλιτέρα...

— Τούριε ἀρχηγέ...

Δεν πρόφθασε πάλι νὰ τελειώσῃ ο ἔρμος ο δάσκαλος. Νομίζοντας πὼς ήρθε τὸ τέλος του, πὼς 'κείνη κι' ὅλας τὴν ὥρα θὰ τοῦ πάρουνε τὸ κεφάλι, ξετινάχθηκε τρομαγμένος για νὰ πέσῃ σ' τὸ ἑλεὸς του, νὰ τοῦ φιλήσῃ, ἀλλὰ Τούρκα, τὰ πύδια του, μ' αλλοίμονο!... ή βράκα εἶχε πολλὰς ἀκόμη ἀμαρτίας! Βέβαια ο Σατανᾶς θάβαλε πάλι τ' ἀγκυλί του. Μόλις πήγε με βιά νὰ σηκωθῇ ὁλόρθος, σὲ κάποιον κλαρί ἐμπλεξε ή βράκα, τεζαρίσθηκε, ὅπως ήταν κι' ἡ-